

Hồi Thứ Tám Mười Một

Hà Lạc Kiếm Trận (Tiếp)

Bùng... Bình...

Huệ Tiền giận dữ đẩy thêm hai luồng chưởng khí quần quật như đôi mãng xà, Bạch chân khí càng mật mù, bốc mùi tanh tươi buốt óc. Song thủ thiếu phụ điều động liên tục, quyết dùng ma công triệt hạ người bịt mặt để xem chân diện của kẻ bí mật này là ai.

Nhưng hỏa quang lại chớp giắt dựng lên như một cột lửa, luồng bạch khí của Huệ Tiền tan biến. Người bịt mặt cũng mất dạng luôn như tan vào hư ảo thật lạ lùng.

Thiếu phụ dâm ác nhú mày:

- Hừm, không lẽ chính hãn là Kim Điều Đại Kiệt?

Con giận dữ lại khi Huệ Tiền nhớ Hán Sơn còn ở bên mình. Dù bị khuấy động trong giây lát nhưng ả sẽ còn bày lại được cuộc vui.

Nét mặt hớn hở, Huệ Tiền quay nhìn vào mâm rượu, nơi Hán Sơn còn ngồi trong lúc ả giao tranh với ẩn diện khách.

Song ả ta giắt thót tim, chàng trai xấu xí kia cũng đã biến dạng một lượt với quái nhân bịt mặt rồi.

Huệ Tiền gầm lên:

- Khốn nạn thật, lần sau ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Ả vừa toan phóng mình ra ngoài để mong truy đuổi được bóng hình kẻ đã cướp mất nguồn vui của ả thì một tù nữ ở ngoài suối đã hót hải chạy vào:

- Bẩm nữ chủ, Vạn Độc Tôn Ông đã tới.

Nghe giáo chủ Vạn Độc Thần Ma đến, Huệ Tiền vội vàng sửa lại nếp xiêm y, soi gương tô điểm sắc diện, miệng lẩm bẩm một mình:

- Hay lắm, Vạn Độc Thần Ma đã tới đây, ta phải hỏi thăm tung tích của quái nhân bịt mặt.

Thân mình ông ẹo lướt đi như con rắn, Huệ Tiền ra ngoài nghênh đón lão giáo chủ tình nhân.

Vạn Độc Thần Ma đảo mắt nhìn giường nệm, màn che trướng phủ và mâm rượu sẵn sàng bèn tỏ vẻ nghi ngờ:

- Ái nương vừa có khách quý nào chẳng?

Huệ Tiền vội ôm vai lão Thần Ma nũng nịu:

- Đâu có... thiệp được linh tính báo rằng hôm nay giáo chủ tình quân thế nào cũng tới nên đã sẵn sàng mọi thứ đón tiếp tình quân.

Vạn Độc Thần Ma khoái chí cười hềnh hếch, ôm ngay Huệ Tiền vào lòng quên hết mọi sự.

- o O o -

Hồi Thứ Tám Mười Hai

Tung Tích Quái Nhân Thần Bí

P

hịch.

Người bịt mặt buông chàng trai trên vai xuống tấm nệm cỏ giữa hang sâu làm một lão nhân đang ngồi sau thạch bàn đọc sách phải ngước lên nhìn:

- Ôi, lão huynh đã về, còn mang theo của nợ gì thế kia?

Người bịt mặt đưa bàn tay vuốt nhanh, gỡ mảnh khăn đen, diện mạo lộ rõ một lão nhân quắc thước.

Ông hừ một tiếng rồi đáp:

- Nó là Vương Hán Sơn đấy.

- Con của Thiết Chương Hắc Ưng Vương Hán Đạo à?

- Chính nó đẩy Thái lão đệ ạ.

Ông lão họ Thái rời khỏi thạch bàn, bước lại gần chàng trai đang nằm trên nệm cỏ. Ông đưa tay bắt mạch nhìn sắc diện chàng trai và ngó người bạn già:

- Sao nó ra nông nổi này vậy lão huynh? Kinh mạch xáo trộn thần trí hôn mê, hẳn là nó đã bị ma công hãm hại, phải chăng Thượng Quan lão huynh vừa đem nó về từ một ma động?

Thượng Quan lão nhân đáp nhanh:

- Chẳng phải từ một ma động, mà từ suối Nhận Sầu trong tay yêu nữ Huệ Tiên đấy.

Thái lão nhân gật đầu:

- Ngươi đã hiểu. Nhưng Vương tiểu tử này đã trúng độc ra sao?

Đưa tay sờ mũi Hán Sơn, Thượng Quan lão nhân bảo:

- Nó bị Huệ Tiên sử dụng Nhiếp Hồn Đại Pháp mê hoặc, định cho uống rượu Thiên Hoa và ăn các thứ độc vị hưng dương để vào cuộc mây mưa. Ngươi huynh phải ra tay giải cứu,

không ngờ thẳng nhỏ hít quá nhiều Bạch chân khí của yêu nữ nên nội lực phân tán thần trí hôn mê, ngu huynh chẳng dám kéo dài trận giao tranh phải đưa gấp nó về đây.

Thở dài một tiếng, Thái lão nhân lắc đầu:

- Ôi, chỉ vì lão huynh và ngu đệ còn chưa lộ diện chốn giang hồ nên lũ điệt nhi phải mang nhiều tai họa.

Thượng Quan lão nhân nhíu đôi mày bạc:

- Tại sao chúng ta chưa thể lộ diện trong lúc này thì lão đệ đã biết. Vậy còn than thở làm gì, hãy mau cứu Vương tiểu tử thôi.

Hai ông già nhanh nhẹn xốc Hán Sơn đặt nằm lên thạch bàn. Hơi thở của chàng trai như đứt đoạn khiến Thái lão nhân lo lắng:

- Ta phải dùng Hội Lực Thần Pháp cứu nó chẳng?

Thượng Quan lão nhân vuốt chòm râu bạc phếch:

- Đúng vậy, phải dựng nó ngồi lên. Ngu huynh từ phía sau trực độc khí còn lão đệ ở phía trước truyền chân dương. Như vậy mới mong cứu mạng tiểu tử được.

Phấy tay một cái, Thái lão nhân lệ miệng:

- Nào, ta phải nhanh tay thôi.

Thượng Quan lão nhân cởi áo chàng trai để qua một bên. Trong lúc đó Thái lão nhân đã ngồi dựa vào vách đá, chờ ông bạn già đặt chàng trai ngồi trước mặt mình là đưa tay áp vào khoảng lưng trần sử dụng công lực trực độc khí trong cơ thể Hán Sơn. Còn Thượng Quan lão nhân ngồi phía trước đặt tả chưởng vào ngực chàng trai để truyền chân dương theo đúng Hội Lực Thần Pháp của võ công Trung Thổ. Đây là cách trực độc bồi dương mà những bậc thượng thừa kiệt xuất mới thi triển được.

Hai lão nhân chú tâm vận hành khí lực chẳng nói với nhau một lời, trong lòng hang tĩnh lặng đến nghe được từng nhịp thở của vài con dơi treo mình trên vách đá.

- o O o -

Hồi Thứ Tám Mười Ba

Tung Tích Quái Nhân Thần Bí (Tiếp)

ua bốn mươi lăm chu thiên truyền dương trực độc từ thượng đỉnh chàng trai đã tỏa lên một luồng khí trắng mờ ảo, sắc diện chàng ta ửng hồng mồ hôi rịn khắp châu thân.

Thượng Quan lão nhân thu tả chưởng về, miệng nói nhanh:

- Thế là đủ, chỉ cần một viên Hoàn Kiện đơn nữa thôi.

Thái lão nhân nhào mình qua một bên, đặt Hán Sơn ngồi dựa hẳn vào vách đá rồi lấy trong bọc ra một hoàn thuốc màu đỏ, lệ tay bỏ vào miệng chàng trai giữa lúc Hán Sơn còn nhắm nghiền đôi mắt.

Có tiếng thở nhẹ bên cạnh cùng lời nói của Thượng Quan lão nhân:

- Xong rồi đấy, Hoàn Kiện đơn tan hết trong miệng là nó sẽ tỉnh lại bởi độc khí không còn nữa.

Đưa mắt ngắm nhìn chàng trai, Thái lão nhân chợt kêu lên:

- Ôi, Thiết Chưởng Hắc Ung Vương Hán Đạo là người diện mạo phương phi sao con trai ông ta có dung nghi quái gở thế kia? Chắc nó mang mặt nạ giả trang rồi?

Vuốt râu mỉm cười, Thượng Quan lão nhân bảo:

- Nó mang mặt nạ da người đấy, tinh mắt như lão đệ còn phải hỏi làm gì nữa?

- Tiểu tử mang mặt nạ mà lão huynh nhận ra nó là Vương Hán Sơn à?

- Ngươi huynh đã theo dõi nó, chỉ cần thấy tiểu tử xuất ngón đòn Song Chỉ Xuyên Tâm là ngươi huynh nhận ra. Lại một điều là Vương tiểu tử chỉ học được ở cha hắn một ngón võ công duy nhất nên hắn đã suýt lâm nguy trước quán rượu trong tay bọn Vạn Độc Quỷ môn...

- Lần ấy lão huynh cũng cứu tiểu tử ư?

- Ta đã chuẩn bị ra tay nhưng Tế Điền hòa thượng đã xuất thủ trước ta, Lôi Âm Thần Chuỗi của vị sư khùng này đã kịp thời cứu nguy cho tiểu tử.

- Lạ thật, Tế Điền hòa thượng không ra mặt tiểu trừ bọn Vạn Độc Quỷ môn nhưng ông luôn giải cứu những nạn nhân của chúng.

- Chẳng có gì lạ đâu, hẳn là nhà sư khật khùng mà võ công siêu tuyệt này còn chờ thời cơ thuận lợi như huynh đệ chúng ta thôi.

Thái lão nhân trầm giọng:

- Bây giờ lão huynh định chu toàn cho Vương tiểu tử cách nào đây?

Thượng Quan lão nhân thở dài:

- Vương Hán Đạo lâm nạn phải đưa gia quyến ẩn cư, Vương Hán Sơn chưa được truyền thụ võ công chẳng hiểu vì lý do gì nhưng lòng dạ thủy chung của hắn với Linh Phụng khiến ta quý mến. Ra chốn giang hồ mà chỉ có ngón Song Chỉ Xuyên Tâm thật là nguy hiểm. Vậy ta nên truyền cho hắn một môn công phu đủ để phòng thân, cư địch.

Thái lão nhân lắc đầu:

- Lão huynh định rút ra một bài trong Thiên Chiêu Sơ Lục đó ư? Không thể như thế được vì nếu lộ một phần bí kíp này có thể gây nguy hại khó lường cho tiểu tử và gã có thể bị tẩu hỏa nhập ma bởi không đủ công lực luyện chiêu thức đó. Ta chỉ nên truyền cho Vương Hán Sơn ba chiêu Hắc Phong chuồng vừa với công lực của tiểu tử lại gần giống Huyền khí công của Vương Đài trang, sau này Hán Sơn dễ hội nhập với võ công của gia phái.

Có vẻ hài lòng với giải pháp của người bạn già, Thượng Quan lão nhân vui vẻ nói nhanh:

- Tốt lắm, Hắc Phong chuồng cũng là môn tuyệt học của huynh đệ ta. Hán Sơn luyện được ba chiêu tạm so tài với bọn giang hồ Hắc, Bạch...

Thái lão nhân vung tay:

- Vậy ngu đệ xuất thủ nhé.

Dứt lời, Thái lão nhân liền vung hữu thủ phát động chỉ phong. Sau loạt âm thanh rền rẹt bụi đã bay mù... Trong vài khắc trên vách hang đã hiện rõ những hàng chữ và hình vẽ ba chiêu chuồng với mấy dòng phụ chú ở phía dưới.

Giương mặt tươi vui, Thượng Quan lão nhân cười khà khà:

- Thái lão đệ hiểu ý ngu huynh đấy. Ta chỉ nên dùng hình thức bí truyền rồi giao luôn hang đá này cho tiểu tử...

Cười khà khà đắc ý, Thái lão nhân nói:

- Tất nhiên phải thế. Huynh đệ ta đâu đã ở yên một chỗ được. Trong lời dặn trên vách đá kia ngu đệ cũng yêu cầu tiểu tử bôi xóa hình tượng ba chưởng chiều trước khi rời hang đá.

Thượng Quan lão nhân phẩy tay:

- Hay lắm, hay lắm, huynh đệ ta đi thôi, Hoàn Kiện đơn sắp tan hết nơi đầu lưỡi tiểu tử. Hấn gần tỉnh lại rồi.

Cẩn thận khoác lại tấm áo cho Hán Sơn, sửa thế ngồi thật ngay ngắn cho chàng trai rồi Thái lão nhân quay sang người bạn già:

- Lão huynh, ta lên đường...

Như hai chiếc bóng đôi bạn già phóng vút ra khỏi hang đá trong chớp mắt.

Bên vách đá chỉ còn lại chàng trai ngồi nhắm mắt tựa một vị chân tu đang nhập định than thiên.

Trên đầu chàng mấy con dơi núi vẫn treo mình tĩnh lặng.

Thời gian chậm chậm trôi, Hán Sơn còn chưa tỉnh.

- o o o -

Hồi Thứ Tám Mười Tư

Tam Chiêu Tuyệt Thế

M

ột cơn gió lùa vào hang khiến những con dơi giạt mình xõa cánh bay chấp chới.

Cùng với tiếng kêu của loài bán thú bán cầm ấy, Vương Hán Sơn cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Đôi mắt chàng trai hé mở nhưng mọi vật quanh chàng còn chưa rõ nét.

Nhận ra tấm áo chỉ khoác hờ trên lưng, Hán Sơn vội thất lại ải áo, mắt chàng đảo nhanh tinh thần chưa hết bàng hoàng...

- Ôi, ta ở đâu thế này?

Nhãn lực vừa phục hồi chàng trai đã nhìn thấy những hình vẽ và những nét chữ trên vách đá đối diện.

Hán Sơn đứng phắt dậy, chàng kêu lên:

- Ôi, lạ kìa... Tam Chiêu Hắc Phong chưởng...

Chàng đến gần vách đá, đưa tay sờ rầm từng nét khắc bằng nội lực phi thường.

Miệng chàng lẩm bẩm:

- "Phá Sơn Song Thủ

Hắc Khí Tuyệt Lộ

Độc Chiêu Truy Hồn".

- Cao nhân nào đã truyền thụ võ công cho ta?

Chàng lại nhìn kỹ lời phụ chú:

"Đệ tử hữu duyên, sau khi đã luyện xong Tam Chiêu Hắc Phong này phải xóa sạch vách đá trước lúc rời hang. Đừng thắc mắc gì về ta. Hãy đi theo chỉ hướng đã định là biết ơn ta đó, Thái"...

- "Thái", vị tiền bối xa lạ nào đây? Sao lại truyền thụ cho ta ba chiêu tuyệt thủ?

Chàng lại ngồi xuống, tập trung trí nhớ sắp xếp lại những sự kiện vừa trải qua...

Được một lão nhân bật mặt giải cứu trong tay thiếu phụ dâm ác Huệ Tiên, nhưng chàng lại ngất lịm đi bởi độc khí ma công. Trước đó chàng chỉ kịp nhận ra người bật mặt sử dụng Kim Điều Kiểm Pháp.

Hán Sơn gần giọng:

- Hừm, vậy mà tỉnh ra thì ta lại ngồi trong hang này với chiêu võ công kia cùng bút tích họ Thái bí ẩn?

Chàng gật gù, cứ nói tiếp một mình:

- Ba chiêu chương này phải là của một bậc võ công siêu đẳng. Vậy tiền bối nào là họ Thái?

Đôi mày thép nhú lại, rồi chàng chợt kêu to:

- Phải rồi, chỉ có Sơn Đông Tuyệt Thủ Thái Kinh Ngạc mới sáng tạo được chương pháp tuyệt luân này, mà ba chiêu chỉ mới là một phần nhỏ trong toàn bộ.

Gương mặt chàng hớn hở, giọng chàng xúc động.

- Thâm tạ Thái lão tiền bối.

Bỗng chàng lại kêu lên:

- Nhưng Sơn Đông tuyệt thủ Thái Kinh Ngạc đã bị thâm sát cả gia quyến ở Thái gia trang rồi còn đâu để tới đây bí mật truyền thụ võ công cho ta được?

Đầu óc chàng trai cứ rối tung lên. Kim Điều Đại Kiệt Thượng Quan Kỳ Long tuyệt tích cùng lượt với huyết án xảy ra trong nhà Thái Kinh Ngạc từ lâu lắm. Vậy mà chàng thấy người bật mặt có trình độ kiếm pháp rất giống vị Thượng Quan tiền bối, bá phụ của Linh Phụng chẳng khác nào Hán Sơn nghĩ người khắc võ công trên vách đá kia là Thái Kinh Ngạc, Tuyệt Thủ Sơn Đông.

Liên tưởng tới Linh Phụng, chàng xao xuyến trong tim. Làm sao Hán Sơn quên được nguồn tin của Huệ Tiên dâm phụ cho chàng biết rằng Linh Phụng đang trôi nổi giang hồ cùng Tống Phi Bằng công tử.

Chàng nói như ra lệnh cho mình:

- Phải tìm cho được nàng để ta biết rõ sự thật.

Hán Sơn lặng lẽ cúi đầu suy nghĩ. Mới ra chốn giang hồ mà thời gian qua ta đã gặp bao chuyện gian nan, nguy hiểm. Đạo pháp của Khương Bạch Hồ truyền cho ta và ngón võ

công Song Chỉ Xuyên Tâm học được của thân phụ chưa đủ cho ta so tài với cao thủ võ lâm, nói chi đến việc truy tầm và bảo vệ Linh Phụng.

Mắt chàng liếc nhanh lên vách đá, chàng nói thầm:

- Ta phải khổ luyện ba chiêu Hắc Phong chuồng kia để vững tâm lên đường tìm lại người yêu.

Nhìn xuống cổ tay chiếc vòng sừng đơn sơ ngày nào Linh Phụng tặng chàng làm tim chàng đau nhói:

- Ôi Linh Phụng, đôi vòng chia hai huynh vẫn trân trọng mang trên tay. Vòng sừng còn đây mà muội lại ở phương nào biệt biệt.

Qua một lúc bình tâm trở lại, Hán Sơn đứng phắt dậy triển vận nội lực để bắt đầu luyện ba chiêu Hắc Phong chuồng trên vách đá, dù chưa biết được vị tiền bối họ Thái đích thực là ai.

Xem khẩu quyết và chú giải ghi trên vách đá. Hán Sơn lại triển khai bộ vị theo hình vẽ, chàng vận khí lực và phát chuồng ra cửa hang. Thử một chiêu đầu Hán Sơn nhận ra chàng phải khổ luyện một thời gian mới đạt được sức mạnh của ba chiêu chuồng lực phi thường này.

- o O o -

Hồi Thứ Tám Mười Lăm

Tam Chiêu Tuyệt Thế (Tiếp)

Lúc thấm mệt chàng lại nghỉ ngơi. Nước uống trong hang có thể hứng từ những tảng thạch nhũ. Bao nhiêu chiếc vú đá tỏa ánh vàng xanh... tuôn ra những giọt nước trong vắt liên tục, sẵn sàng cho chàng giải khát.

- Nhưng còn vật thực thì sao đây?

Hán Sơn cầm đại đao bước ra khỏi cửa hang. Chàng đảo mắt nhìn bao quát một vòng rồi gật gù:

- Ta có thể dùng đao chém thú cũng lo đủ thức ăn hàng ngày rồi tự chế cung nỏ bắn chim, chẳng sợ đói.

Song chàng lại lắc đầu:

- Không, ta không thể rời hang được.

Hán Sơn sợ chàng bỏ đi xa cô kè nào tình cờ lọt vào hang sẽ phát hiện võ công trên vách đá.

- Nhưng không rời hang làm sao có vật thực?

Đang đắm chiều suy nghĩ chợt những tiếng kêu lít chít trong hang khiến chàng trai tươi nét mặt.

Chàng bật cười:

- Có nguồn thịt tươi trong hang mà ta quên mất.

Chàng quay vào chụp bắt những con dơi núi béo núc.

Rút dao trủy thủ bên hông, Hán Sơn cắt cổ con dơi và hút máu. Bởi máu dơi được giang hồ truyền tụng là rất bổ dưỡng, tăng cường công lực và chân khí.

Chàng lại gom lá khô, dùng đá nện lửa đốt lên từng đồng để thui nướng thịt dơi.

Mười ngày sau, Hán Sơn ra trước động thi triển võ công.

Bình bình...

Vách đá đối diện bị sạt lở ngay khi xong thủ của chàng trai phát chuông, cát bụi bay mù mịt.

Cùng với tiếng nổ của áp khí là một vùng khói đen mờ ảo bao trùm vạn vật mỏng lung.

Hán Sơn đắc ý reo lên:

- Ôi, ta đã đạt được chiều đầu, Phá Sơn Song Thủ...

Chàng luyện tiếp qua chiều thứ hai, chuyển hướng đòn và vận dụng công lực khác hẳn chiều đầu.

Luyện chuông, vận khí và nghỉ ngơi ăn uống, thời gian trôi qua một tháng Hán Sơn đã đạt thành ba chiều tuyệt học.

Ầm Ầm, áp khí phát nổ, hắc phong cuộn cuộn lan tỏa một vùng. Đá lở, cát bay, cây cối gãy đổ chắn ngang. Hán Sơn phấn khởi nhận ra sức mạnh của ba chiều Hắc Phong chuông.

Chàng suy nghĩ một mình:

- Chỉ mới ba chiều đã thấy rõ công lực tuyệt phạm, nếu luyện được cả pho Hắc Phong chuông thì sức mạnh còn đến bậc nào nữa? Thế mà ta nghe Thiên Chiều Sưu Lục là tinh hoa võ thuật. Vậy bí kíp ấy thật đúng là tuyệt thể tuyệt luân.

Suốt tuần trăng, Hán Sơn đã luyện xong ba chiều tuyệt thể nhưng chàng vẫn lưu luyện chẳng muốn rời hang đá.

Cẩn thận theo lời dặn của vị tôn sư bí ẩn. Hán Sơn sử dụng nội lực vào đường đao, xóa hẳn dấu vết võ công trên vách đá, song chàng vẫn thầm khẩn nguyện chân thành:

- Thái tiên bối, mong người trở lại nơi này để con được làm lễ bái sư, xin thọ giáo những môn võ công tuyệt học.

Nhưng thời gian cứ trôi qua, Hán Sơn chẳng thấy một bóng người lai vãng tới chốn thâm sơn ấy.

- o O o -

Hồi Thứ Tám Mười Sáu

Hấp Dương Bí Pháp

Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng, thống lĩnh bọn Ma giáo Vạn Độc Quỷ môn trên ngôi vị giáo chủ chí tôn. Lão lại dùng âm mưu độc bá võ lâm Trung Thổ nên công việc thật đa đoan. Nhưng dù điều khiển các đường chủ xuống tới giáo chúng khẩn trương, bề bọn tới đâu lão cũng không thể quên được Huệ Tiền. Cứ ba tháng một lần, Vạn Độc Thần Ma lại tìm đến với người yêu xinh đẹp quyến rũ tuyệt vời của lão.

Đêm nay trong lều trại bên bờ suối Nhạn Sầu, Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng thấy Huệ Tiền càng hấp dẫn đáng yêu hơn. Lão ôm nàng ngồi vào bàn tiệc.

Rượu Thiên Hoa và những món ăn cực độc đối với Vạn Độc Thần Ma lại là những thứ khoái khẩu giúp lão tăng cường sinh lực, để cuộc mây mưa trong màn gấm với mỹ nhân càng lên tới đỉnh.

Huệ Tiền nũng nịu, rên rỉ trong vòng tay Dương Sùng:

- Giáo chủ tình lang ơi, chàng biết thiếp nhớ mong chàng đến quên ăn, bỏ ngủ nên bọn thuộc hạ phải đưa thiếp ra tận bờ suối thơ mộng này để chờ nghênh tiếp chàng chăng?

Vạn Độc Thần Ma cười hểnh hếch:

- Ôi, ta biết chứ, ai thiếp không nhớ mong ta còn nhớ mong ai nữa.

Cười thầm trong bụng, Huệ Tiền lại chuốc rượu cho lão tình nhân xấu xí chỉ với mục đích hút lấy sinh lực của lão bằng Hấp Tinh Đại Pháp để ả ta luyện Âm Dương Bạch chân khí tới mức siêu tuyệt.

Ả lại làm bộ giận hờn:

- Thôi đi, giáo chủ tình lang biết thiếp nhớ mong nhưng tình lang nào nhớ thiếp. Vì thế tình lang bỏ thiếp lẫn lóc ở chốn thanh lâu ba tháng mới trở lại một lần.

Lão ma đầu hiểm độc nhưng lại ngây ngô trong vòng tay ả nữ nhân thâm ác, nên vội vuốt ve cô ả:

- Ái thiếp ơi, nàng hờn giận oan cho ta rồi. Đối với nàng ta muôn vàn thương nhớ lúc nào lòng cũng như lửa đốt. Nhưng ta là giáo chủ nắm cả vận mệnh Vạn Độc Quỷ môn, lại đang bận lo thôn tính võ lâm quần hùng Trung Thổ nên lâu lâu mới buông được công việc ra để tìm đến vui say với nàng. Vân Mộng thanh lâu là giang sơn ta tạo riêng cho nàng làm chủ. Sau này đã độc bá võ lâm ta sẽ tôn phong nàng là đệ nhất ái cơ...

Vẫn lắc đầu, Huệ Tiên chu mỏ:

- Chẳng biết chừng nào giáo chủ tình lang mới thôn tính xong võ lâm Trung Thổ?

Dương Sùng trừng mắt:

- Nàng lầm rồi, Thất đại phái võ lâm Trung Thổ ta tiêu diệt lúc nào mà chẳng xong. Hiện nay ta chỉ cần một việc truy tìm bằng được pho bí kíp Thiên Chiếu Sư Lục để phòng nó lọt vào tay các phái võ đất Trung Nguyên.

Huệ Tiên hỏi ngay:

- Việc này giáo chủ tình lang đã giao cho Tống Phi Bằng rồi mà?

Vạn Độc Thần Ma gật đầu:

- Do không chế được cả gia quyến của Tống Phi Bằng nên ta giao cho nó phải theo sát Thượng Quan Linh Phụng dò tìm pho bí kíp vì chưa rõ bá phụ con bé ấy giấu giếm nơi đâu. Nhưng ta chắc pho võ công ấy nằm trong tay Thượng Quan Linh Phụng mà tiểu tử Tống Phi Bằng chưa tìm ra được.

Huệ Tiên mỉm cười:

- Điều quan yếu là Phi Bằng đã chiếm trọn được tâm hồn và thể xác của Linh Phụng chưa?

Dương Sùng nói:

- Do sự sắp xếp của ta, Tống Phi Bằng có cơ hội thi ơn với Linh Phụng nên đã thu phục được cảm tình của con bé. Phi Bằng còn hứa bảo vệ Linh Phụng để tìm phụ mẫu và các đệ đệ, nên Linh Phụng không thể rời gã trai này được.

- Nhưng phụ mẫu và các đệ đệ của con bé ấy đã bị tru sát rồi còn đâu...

- Linh Phụng đâu đã biết được chuyện đó. Vì vậy Phi Bằng càng dễ gạt con nhỏ phải gắn liền với gã.

Chợt lắc đầu, Huệ Tiên bảo:

- Thiếp ngại rằng Tống Phi Bằng sẽ khó thành công.

Dương Sùng trừng mắt:

- Tại sao vậy?

Huệ Tiền đáp ngay:

- Chỉ tại Linh Phụng không bao giờ yêu Phi Bằng.

- Tại sao nàng biết?

Trước vẻ nóng nảy của Dương Sùng, Huệ Tiền vẫn khoan thai chậm rãi kể lại:

- Có một gã trai tìm đến thanh lâu Vân Mộng hỏi thăm tin tức về Linh Phụng. Gã ta tự xưng là sư huynh của con bé ấy...

Vạn Độc Thần Ma gầm ngay lên:

- Nói láo, Linh Phụng làm gì có huynh trưởng?

Huệ Tiền mỉm cười:

- Thiếp cũng đoán được là gã nói láo. Vì khi thiếp cho gã biết Linh Phụng đang phiêu bạt giang hồ với Phi Bằng thì mặt gã biến sắc ngay. Chắc hẳn gã này là người tình của Linh Phụng.

Dương Sùng quát to:

- Vậy sao không bắt lấy nó?

Đầu óc lúc nào cũng ranh mãnh, Huệ Tiền đặt chuyện được ngay:

- Thiếp đã bắt được gã chứ. Nhưng thành linh có một lão già bịt mặt xuất hiện. Lão già kỳ bí, võ công siêu tuyệt đã áp đảo được thiếp và đem gã trai đi mất.

Vạn Độc Thần Ma gầm gừ:

- Hừm, lão bịt mặt khôn kiếp.

Huệ Tiền nhú cặp mày cong:

- Đúng, một lão khôn kiếp. Nhưng giáo chủ tình lang biết lão là kẻ nào không?

Lão Thần Ma giáo chủ lắc đầu trầm giọng:

- Lâu nay trên chốn giang hồ xuất hiện một lão già quái gở như vậy đấy. Ta cũng chưa biết lão là ai, thuộc môn phái nào. Nhưng lão dám phá quấy nàng thì ta sẽ truy tầm lão và bắt lại gã trai trẻ nọ giết đi. Linh Phụng sẽ dễ dàng sa vào tay Phi Bằng.

Xua nhẹ bàn tay, Huệ Tiền bảo:

- Giáo chủ cần gì phải mất công như vậy. Việc lão già bịt mắt ta sẽ tính sau và gã trai kia cũng chưa cần bắt.

Dương Sùng ngạc nhiên:

- Nàng lại có mưu ma, chước quỷ gì đây?

Huệ Tiền đáp nhỏ:

- Tại sao không làm cái việc ván đã đóng thuyền là đơn giản và nhanh chóng hơn cả?

Vạn Độc Thần Ma nhăn mặt:

- Không được đâu. Việc này ta phải khôn khéo. Nếu ép buộc con bé sẽ gặp phản ứng bất lợi bởi Linh Phụng chẳng phải đứa con gái tầm thường. Cần ép buộc thì ta ra tay cũng xong đâu cần giao việc cho Phi Bằng công tử...

Lại mỉm cười, Huệ Tiền lẹ miệng:

- Giáo chủ chưa hiểu rõ ý thiếp mà...

Dương Sùng ôm Huệ Tiền sát vào mình:

- Nào, nàng hãy nói rõ cho ta nghe.

Ghé miệng vào tai Dương Sùng, Huệ Tiền nói nhỏ mấy câu. gương mặt Vạn Độc Thần Ma tươi tỉnh hẳn, trong lúc Huệ Tiền trầm giọng:

- Ta cứ thi hành như vậy... như vậy là mưu sự hoàn thành tốt đẹp.

Giáo chủ Vạn Độc cười híp mắt:

- Ôi, ái thiếp của ta thông minh tài giỏi quá. Có vậy mà ta cũng chẳng nghĩ ra.

Dụi đầu vào bộ ngực vạm vỡ, đầy lông lá của Dương Sùng, Huệ Tiền nũng nịu ỏn ẻn:

- Nếu mưu chước nhỏ của thiếp vừa ý giáo chủ tình lang thì chàng thưởng ngay cho thiếp một đêm ân ái nhé.

Dương Sùng khoan khoái cười hênh hếch, lão ta ghì chặt lấy dâm phụ quỷ quái:

- Tốt lắm, tốt lắm. Nàng đòi ta thưởng như vậy thì ta thưởng được suốt đời.

Huệ Tiền kéo lão giáo chủ vào chiếc nệm hoa nhưng trong đầu cô ả lại gợn lên ý nghĩ. Chắc gì lão thưởng nổi suốt đời vì với Hấp Tinh Đại Pháp của ta có ngày lão sẽ suy kiệt sinh lực, lăn cổ chết không kịp trở...

- o O o -

Hồi Thứ Tám Mười Bảy

Tìm Hồng Nhan Tri Kỷ

Đã luyện được ba chiêu Hắc Phong chương và xóa mọi dấu tích trên vách đá, Hán Sơn vẫn kiên nhẫn chờ đợi xem vị tiền bối họ Thái trở lại vùng thâm sơn này chăng?

Chàng moi trong bọc ra một tấm thẻ bài có khắc hình con chim xoải cánh giữa chữ Đại, lăm lăm một mình:

- Kỳ nhân bịt mặt chính là Kim Điều Đại Kiệt, Cẩm Tiên và ta đã bị ông khống chế để giải thoát cho thần đao Tạ Đại Đỡm thoát khỏi sự bức bách của cô gái tinh ranh. Rồi cũng chính ông xuất hiện bên bờ suối cứu ta khỏi tay Huệ Tiên âm ác. Hai nữ nhân Cẩm Tiên, Huệ Tiên đã có hành tung lạ lùng, ông lão bịt mặt càng kỳ bí hơn. Nếu ông chính là Thượng Quan Kỳ Long sao ông chẳng tìm lại đứa diệt nữ Thượng Quan Linh Phụng? Theo việc xảy ra hôm đó ông lão bịt mặt cứu ta đưa về hang đá này. Nhưng tại sao vị tiền bối truyền cho ta ba chiêu võ công trên vách đá kia lại là người họ Thái?

Hình ảnh Cẩm Tiên và Linh Phụng lại cùng xuất hiện trong tâm tư sâu kín của chàng trai.

Niềm hy vọng thiết tha của Hán Sơn là mong tìm thấy Linh Phụng. Còn Cẩm Tiên chàng đã định rời xa... bởi không ưa cô gái quý quái đang luyện ma công. Nhưng dù sao Cẩm Tiên cũng đã từng cứu chàng thoát qua hai lần nguy hiểm. Nếu chàng không chịu cùng đi với cô ả tới Trường Sa rửa mối gia thù thì cũng phải tìm cách cứu nàng thoát tay bọn Lạc Thủy Tú Quái cho trọn nghĩa.

Chẳng còn hy vọng gặp lại vị tiền bối họ Thái để xin được thọ giáo võ công, Hán Sơn chép miệng:

- Hừm, chỉ cần chín đường đao biến hóa và ba chiêu chương Hắc Phong ta cũng đủ sức giao đấu với bốn quái nhân, buộc chúng phải trao trả Cẩm Tiên lại cho ta.

Hán Sơn mang thanh đại đao sau lưng, món quà ơn nghĩa của Khương Bạch Hổ. Chàng quay nhìn hang đá lần cuối cùng nơi chàng vừa học được ba chiêu chương tuyệt luân. Lưu luyện một hồi lâu, Hán Sơn rút thanh đại đao dùng nội lực xóa những dòng chữ cùng lời dặn

dò ghi trên vách đá. Chàng khắc tên mình rồi uốn mình thành một đường vòng cung phóng vút đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>

Hồi Thứ Tám Mười Tám

Tìm Hồng Nhan Tri Kỷ (Tiếp)

V

èo vèo...

Trong vài khắc Hán Sơn đã vượt qua bao vách núi rừng cây, trở lại con suối Nhạn Sầu nơi bọn tứ quái đã bắt Cẩm Tiên đi mất.

Từ đầu ngọn thác đổ nước xuống suối sâu âm âm, Hán Sơn dõi mắt quan sát một vòng và đã nhận ra một on động cheo leo trên sườn đá.

Chàng gần giọng:

- Bốn gã lùn quái quỷ chắc đang chui rúc trong động đá ấy chẳng sai.

Phóng vút lên cửa sơn động Hán Sơn gầm thét:

- Lạc Thủy Tứ Quái, mau ra nghênh tiếp ta.

Chẳng đợi kêu đến lần thứ hai, từ trong sơn động vắng lặng bỗng vọt ra bốn bóng người tựa bốn luồng khói xám.

Những tràng cười chột ré lên...

- Ha ha ha...

Thạch Đầu Nhất Quái lắc cái đầu trọc láng o, giương tròn mắt ốc và quạc miệng kêu lên:

- Tiểu tử, thi ra ngươi chưa về châu Diêm Chúa sao?

Hán Sơn nạt lại:

- Thằng trọc câm ngay. Ta trở lại nơi đây là bọn bay tới hồi tận số rồi đấy...

Thiệt Từ Nhị Quái là gã lùn râu xồm nổi giận thét:

- Nhãi ranh, ngươi còn dám đến đây vượt râu hùm, hãy mau khai tên họ để ta ghi vào bia mộ?

Vẫn bình tĩnh mỉm cười, Hán Sơn nói:

- Ta đến đây chẳng phải để xưng danh với mấy thằng lùn, mà chính bọn ngươi phải khai ngay một điều ta hỏi...

Gã tóc vàng Kim Mao Tam Quái tru lên một tràng cười lạnh tanh:

- Ha ha ha, gã con hoang lì lợm kia, ta cho phép ngươi nêu câu hỏi rồi nhận lấy cái chết cho nát thây.

Tứ Quái Độc Nhãn cũng trợn con mắt duy nhất, chành miệng oang oang với giọng trịnh thượng:

- Cần gì mau hỏi đi, thằng nhóc.

Rút thanh đại đao ra, Hán Sơn quát lớn:

- Chớ hỗn láo. Bọn ngươi hãy mau khai rõ nơi giấu nàng Cẩm Tiên và nếu khôn hồn đưa nàng ra đây thì ta sẽ sinh phúc tha cho cái chết.

Nhất Quái Thạch Đầu cười hăng hắc:

- Thì ra ngươi lạc mất nữ chủ nên đến đây hỏi thăm. Con nữ quái Cẩm Tiên chẳng còn ở nơi đây nữa.

Làm sao tin được lời gã lùn đầu trọc, Hán Sơn gầm lên:

- Nói láo, chính bọn lùn hôi hám các ngươi đã bắt nàng giữa lòng suối Nhạn Sầu, nếu không chịu buông tha nàng đầu các ngươi sẽ rời khỏi cổ.

Con giận chột phùng lên, Thạch Đầu Nhất Quái đang sẵn gươm trên tay liền chém xả một nhát vào mặt Hán Sơn.

Bùng một tiếng, hai thanh sắt chạm nhau tóe lửa, đường kiếm thần tốc của gã quái trọc bị đại đao trên tay Hán Sơn hất văng lên, đồng một lúc nhanh hơn tia chớp gã trọc thấy lưỡi đao của đối thủ đã lia vào hông gã...

Nhanh chóng phi thường.

Toàn thân gã lùn như một trái cầu bùng lên khoảng không, né khỏi làn đao kinh khiếp của Hán Sơn. Thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, gã lùn trọc hét vang:

Huynh đệ, hãy xông vào giết nó.

- o O o -